

Sygnatura akt I C 722/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2018 r.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodnicząca: SSR Monika Pietrzyk

Protokolant: Magdalena Mastej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 lutego 2018 r. w K.

sprawy z powództwa Prokuratora Rejonowego w Kamiennej Górze działający w imieniu P. P. oraz na rzecz Fundacji Pomocy (...) po Poległych Policjantach w W.

przeciwko E. B.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego E. B. na rzecz Fundacji Pomocy (...) po Poległych Policjantach w W. kwotę 1.500,00 zł (słownie złotych: jeden tysiąc pięćset i 00/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22.02.2018 r. do dnia zapłaty;

II dalej idące powództwo oddala;

III odstępuje od obciążenia pozwanego E. B. nieuiszczonymi kosztami sądowymi.

Sygn. akt I C 722/16

UZASADNIENIE

Powód Prokurator Rejonowy w Kamiennej Górze działający w imieniu P. P. wniósł o zasądzenie od pozwanego E. B. na rzecz Fundacji Pomocy (...) po Poległych Policjantach w W. kwoty 2 000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wyroku, a także o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu. W uzasadnieniu twierdził, że E. B. wyrokiem Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze z dnia 12 października 2015 r. w sprawie II K 432/15 został uznany winnym popełnienia m.in. czynu z art. 222§1 kk i art. 224§2 kk i art. 226§1 kk w zw. z art. 11§2 kk. Powód dalej podniósł, że poszkodowany P. P. wniósł, aby pozwany uiścił kwotę 2 000 zł na cel społeczny tj. na rzecz Fundacji Pomocy (...) po Poległych Policjantach w W..

Pozwany E. B. wniósł o oddalenie powództwa. Uzasadniając swoje stanowisko wskazał, że P. P. zamierzał w radiowozie podrzucić mu narkotyki. Odepchnął go ponieważ chciał wyjść z samochodu tak aby znajomi zobaczyli co się dzieje.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

E. B. w dniu 8 października 2014 r. w K. naruszył nietykalność cielesną i znieważył funkcjonariuszy KPP K. w osobach P. P. i A. R. podczas pełnienia przez nich obowiązków służbowych w ten sposób, że przy próbie zatrzymania go odpychał funkcjonariuszy, uniemożliwiając im prawną czynność zatrzymania oraz używał wobec nich słów uznawanych powszechnie za wulgarne i obelżliwe.

/dowód: wyrok SR Kamienna Góra z 12.10.2015 r. k. 317-318 akt II K 432/15/

P. P. wniósł o zasądzenie kwoty 2 000 zł na rzecz Fundacji Pomocy (...) po Poległych Policjantach w W. w związku z naruszeniem jego dóbr osobistych.

/dowód: oświadczenie k. 3/

E. B. odbywa karę pozbawienia wolności, której koniec ma nastąpić 5 października 2019 r. Pozwany nie pracuje, nie posiada majątku ani oszczędności, jest kawalerem, nie ma nikogo na utrzymaniu.

/dowód: zeznania pozwanego z dnia 1.12.2017 r. e-protokół od 00:01:32 do 00:09:12, informacja o wyroku z systemu NOE-SAD k. 163/

Sąd zważył co następuje:

Ustaleń stanu faktycznego dokonano w oparciu o dowody z dokumentów w szczególności o treść wyroku karnego i oświadczenia P. P., a także w oparciu o zeznania pozwanego.

Roszczenia majątkowe wynikające z przestępstwa mogą być dochodzone w postępowaniu cywilnym albo w wypadkach w ustawie przewidzianych w postępowaniu karnym (art. 12 k.p.c.). Kodeks postępowania cywilnego przewiduje zatem dwie drogi dochodzenia roszczeń majątkowych – poprzez proces cywilny albo karny, przy czym roszczenia niemajątkowe wynikające z przestępstwa mogą być dochodzone jedynie w postępowaniu cywilnym (szerzej w: Jakubecki Andrzej (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz aktualizowany. Tom I. Art. 1-729, LEX).

W tym miejscu należy wskazać, że zgodnie z przepisem art. 11 k.p.c. ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym. Oznacza to, że sąd – rozpoznając sprawę cywilną – musi przyjąć, że skazany popełnił przestępstwo przypisane mu wyrokiem karnym (wyrok SN z dnia 14 kwietnia 1977 r., IV PR 63/77, LEX nr 7928). Sąd cywilny nie jest zatem umocowany do dokonywania odmiennych ustaleń niż poczynione w wyroku karnym w zakresie wskazanym artykułem 11 k.p.c. Sąd wnioski dowodowe pozwanego o przeprowadzenie konfrontacji z pokrzywdzonym oraz przesłuchanie w charakterze świadka A. R. zostały oddalone. E. B. wyrokiem Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze z dnia 12.10.2015 r., sygn. akt IIK 432/15 został uznany winnym popełnienia czynu zabronionego m.in. z art. 222§1 kk i art. 224§2 kk i art. 226§1 kk w zw. z art. 11§2 kk, polegającego na tym, że w dniu 8 października 2014 r. w K. naruszył nietykalność cielesną i znieważył funkcjonariuszy KPP K. w osobach P. P. i A. R. podczas pełnienia przez nich obowiązków służbowych w ten sposób, że przy próbie zatrzymania go odpychał funkcjonariuszy, uniemożliwiając im prawną czynność zatrzymania oraz używał wobec nich słów uznawanych powszechnie za wulgarne i obelżywe.

Powód powoływał się na naruszenie dóbr osobistych pokrzywdzonego P. P.. Kodeks cywilny w art. 448 zd. 1 stanowi, że w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Do przesłanek odpowiedzialności na podstawie art. 448 k.c. należy zaliczyć: naruszenie dobra osobistego powodujące szkodę niemajątkową oraz związek przyczynowy między tym czynem a szkodą niemajątkową spowodowaną naruszeniem dobra osobistego.

Przykładowy katalog dóbr osobistych wymienia art. 23 k.c. Wśród nich znajduje się prawo do czci człowieka, której naruszenie wskazał P. P.. Oświadczenie pokrzywdzonego obejmuje naruszenie dóbr osobistych wymienionym w wyroku czynem, a więc również naruszenie nietykalności osobistej. Nietykalność osobistą gwarantuje Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r., stanowiąc w art. 41 ust. 1 zd. 1, że każdemu zapewnia się nietykalność osobistą i wolność osobistą.

Nie ulega zatem wątpliwości, w świetle wiążącego sąd wyroku skazującego, iż pozwany naruszył dobra osobiste P. P. i na mocy art. 448 kc pokrzywdzonemu przysługuje prawo do domagania się zasądzenia odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany przez niego cel społeczny.

Ustalając kwotę zadośćuczynienia Sąd miał na uwadze z jednej strony rozmiar doznanego przez P. P. uszczerbku – pozwany nie tylko wypowiadał wobec niego słowa wulgarne i obelżywe ale również użył w stosunku do niego siły fizycznej, a także rodzaj chronionego dobra oraz okoliczności w jakich do naruszenia dobra osobistego – pozwany naruszył dobra osobiste funkcjonariusza policji w celu zmuszenia go do zaniechania prawnej czynności służbowej podejmowane w związku z ujawieniem przestępstwa posiadania znacznej ilości środków odurzających oraz substancji psychotropowych. Sąd uwzględnił jednak również trudną sytuację materialną i pobyt pozwanego w zakładzie karnym. Zasądzona na cel społeczny kwota 1 500 zł z jednej strony nie będzie kwotą wyłącznie symboliczną, z drugiej zaś doprowadzi do pełnej kompensacji krzywdy oraz zrealizuje funkcje represyjną i prewencyjno-wychowawczą zadośćuczynienia z art. 448 kc.

Z tych też przyczyn, Sąd w dwóch pierwszych punktach wyroku, zasądził od pozwanego na rzecz Fundacji Pomocy (...) po Poległych Policjantach w W. kwotę

1 500 zł z odsetkami od dnia wydania orzeczenia do dnia zapłaty, natomiast powództwo wykraczające ponad tę sumę oddalił.

W punkcie III wyroku, mając na uwadze trudną sytuację materialną oraz pobyt pozwanego w zakładzie karnym, odstąpiono od obciążenia go nieuiszczonymi kosztami sądowymi.